

Пада му се!

Прилетѣли прѣзъ море ластовичкитѣ.

Извили се тѣ въ въздуха, огледали си мѣстото и кацнали на керемидения покривъ на кжщицата, подъ прозорчето на която си били свили гнѣздо.

Гледатъ — гнѣздицето имъ здраво, само че нѣкой се поселилъ въ него. Какво е това чудо? Погледнали вжтрѣ и виждатъ: притаило се и седи врабче.

— Слушай, чичо — казватъ тѣ на врабчето — не правишъ хубаво, гнѣздото е наше, и ние искаме пакъ да живѣемъ въ него. По-добрѣ свий си свое гнѣздо и живѣй въ него.

А врабчето — ни думица! Сѣмо се подсмива.

— Ами! ще ида сега да работя, додѣто мога да имамъ готово гнѣздо!

Кацнали ластовичкитѣ на покрива и почнали да се съвѣщаватъ: какво да правятъ. Жално имъ било за гнѣздото: не тѣй лесно се гради ново, а врабчето не отстъпва.

Дошли съсѣдки и се чудѣли на врабчовата безочливостъ.

— Истина, чичо, излѣзъ отъ чуждото гнѣздо, не е хубаво да правишъ така.

— Я гледай ти какво имъ се ще! Менъ тука ми е добрѣ! отговорило врабчето.

Разсърдили се ластовичкитѣ, зачуруликали изедно, намислили да накажатъ лошото врабче.

— Чириликъ! Чирикикъ! — подхвъркнали тѣ и полетѣли къмъ близката локвичка.

Всѣка взела по малко калчица — и назадъ къмъ гнѣздото.

— Е, чичо, излизай, иначе е лошо за тебе.